

ORADEA-MARE (N.-VĂRAD)
21 august st. v.
2 septembrie st. n.

Ese in fiecare duminică
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 34.

ANUL XXX.
1894.

Preful pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.
Pe $\frac{1}{4}$ de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Milogul.

Vântul de toamnă, rece și umed, ține în rămășițele frunzelor sgtăcite, prinse în crăcile copacilor din lunca Vitanului.

În albia sa incovoată și turtită la maluri, Dimbovița își mână liniștit apa turbure, galbenă, și p'alcuarea pătată cu șuvițe de sânge închegat, supte din talpa zahanalei. Duhore grasă năbușăce în aerul îngreueat d'o bură rece și desă, ce, fără să prindă de veste, mõe și umflă pământul, se lipește și-ți curge pe obraji, și te ia cu răcori în tot lungul trupului.

Stolurile de ciori se răsfiră, se amestecă, se gonesc, croncăe, și s'abat păcură pe hărcele albe de bivoli și de boi, imprăștiate pe netazișul ruginiu din fața zahanalei.

D'a stânga apei, cam cât prinde ochiul, dincolo de hanul din răscruți, stă casa lui Căliman potcovarul, mai mult fășii și petece de pământ galben decât vărueală; pornită pe spate, cu olanele de pe coperiș zobite și mucedate, împenate cu mușchiu, și mai sus, spre creastă, îi cresc două urechielnite cu soldii groși și verđi. Pe prispa ferită de strésina lată, plină cu scule, cu tróce și cu câte zdrențe tóte, șade în colacul piclórelor Căliman potcovarul. Negru, uscat și ars în obraji, cu ochii mari și albi; cu luleua stinsă și pleostită într'o parte a gurei; când pifăe aruncă scrumul în sus, și-și desvelește, din buzele mari și din barba și mustățile cărunte și înbăcsite de cenușe, dinții sei lați și petrecuți pe din două c'o largă strungăreță. Părul, muiat în unt-delemn, îi cărlonțeză pe grumajii soioși. Cămașa lui, petec de petec, strînsă la mijloc într'o curea împodobită cu nasturi galbeni, îi cade în voe pe umărul drept.

Raluca, țiganca lui, stă ghemuită într'un colț al prispei. Góla pustfe, își

cocoloșăce gleznele sub o pătură murdară. Sinu-i slab și môle i-atěrnă în gura unui copil ce sugă cu sete, umflându-și buclele galbene.

Căliman, înfigându-și pipa în brâu, scóse din póla

PORUMBIȚA VESELĂ

cămășei un clondir cu rachiu, băut pe jumătate, și-l aduse la gură.

— Iar gălgâi, Călimane, țise Raluca, și ierna vine, și copii-s goi și risipiți în streini.

— Eh, las' să vie, las' să fie, response Căliman, și-și scutură pletele, și începù să rîdă, și se bătù în pept, scoțînd din gălejul seu umflat, un *eh* fieros și vesel.

— O să-ți bei cămașa din spate, o să-ți bei pielea de pe óse, o să-ți bei mințile, mormăi Raluca, și-și zgudul copilul, rupîndu-i țîța din gură.

— Ale mele sînt tóte, las' să le béu.

— O să ajungi risul țiganilor.

— Fa Raluca, te rup în doue bucăți, ađi de duminecă, response mîniat Căliman, și scóse din mînica largă care i se strînse în umăr, o mână numai muschi, vine și pěr. Apoi o aduse cu binișorul pe clondir, mai incgiți zdravăn de doue ori, și-l întinse Raluciei, dîcîndu-i blajin:

— Na și ție, bé și tu cățea, bé și tu scorpie cu pui, că eu te bat și tu me sorbi.

Raluca apucă clondirul și, după ce béù, iar bombăni:

— De n'ar fi ologul care să cante din mahala în mahala și să-ți milogescă mămăliga și saramura ai pief ticăloșia lumii.

— Eh, să milogescă, că eu l'am găsit, eu l'am crescut.

— L'ai crescut dá, dar i-ai luat picioarele, response Raluca închinându-se.

— Să taci, Raluca, strigă Căliman, sărind în sus; dar cât erá de mare se clătina pe picioare, se rădema de zid, supse cea din urmă înghițitură de rachiu, oftă, și uitându-se lung în ochii nevesti-sei îi dîse repede:

— Uite așa, măcar să crăpi, o să-ți dîc ursóico p'alu Sotir, pân s'o călugări dimonul.

Ochii lui Căliman se turburără; ca o pieleță gál-bue i se poșghi pe albul lor; se lasă móle, cu mânele întinse cruce pe zidul cocióbei, și după ce bolborosi câteva cuvinte pripite, izbi cu piciorul clondirul gol și-l făcù cioburi, și de-odată începù să dárdăe pe picioare în chip de joc și de veselie. Și-și plecá capul în jos, aducînd gátul într'o parte; ș-o învêrtiá mărunt, apăsând mai mult pe un călcâi; se plecá de mijloc, bânănăea cu mânele moi în giorul trupului, turuindu-i gura într'un cântec mărunt par c'ar fi fost o tobă care bate în depártare la mezat.

Dar glasul i scăđù, cântecul își micșorá repediciunea, răsufierea îi pufuía greóe, picioarele îi depáná zăpăcit un soi de joc fără nici-o noimă.

Raluca își priviá mărmarită țiganul; îl apucase din bătură; și erá reu de nu vedea înaintea ochilor: da cu ce apucá, spărgea pe or-ce puneá mîna; într'o đi a dat d'a azvêrlita cu copilul; într'altă beție a înghițit doi cărbuni aprinși ș-a vrut să s'arunce în puț, strigând cât îl luá gura că i s'a aprins burta.

— Hai, mēi Călimane și te culcă, nu mai zobi pămîntul de pomană, i dîse Raluca cu sfielă.

— Să dorm ai? să dorm, response el, să te scoli cățea și s'aprinđi jarul în vatra fóllelor; ai să muncești cu mine că te svênt.

— Poi, e păcat, Călimane, că e sfânta duminecă, — te trăsneșce ál de sus, — îngâná Raluca punênd câteva borfe peste copilul ei care adormise cu un deget în gură.

— Nu e păcat, să te scoli mamornito, că te ia «iaca-cine», strigă Căliman, inhătând un baros pe care

abia îl rîdicá în sus; nu e păcat, ar fi păcat decă rachiu și mămăliga ne-ar da-o Sânt Ilie și Dumneđu.

Și-și petrecù mîna pe după mijlocul Ralucăi, și neizbutind s'o ridice în brațe, o ciupì de câteva ori, — și cu ea de mijloc, jucând într'una, se afundá în întunericul fără fund al fierăriei.

Fumul de bură se deslegá într'un cernut de plóe măruntă și désă. Dela pămênt la cer întunecimea erá una, posomorită, adâncă, négră, că n'ai fi zărit la doi pași, că nu ți-ai fi găsit ochii și gura. Numai cătră miédă-nópte, scăpără tremurător cete-un fulger roșietic, și copacii, în șiruri negre, se zăriau jucând o clipă, acolo unde lunca rotogolitá a Vitanului parea că se împreună cu bolta cerului. Dar întreg pămêntul, după aceste slabe licăriri, cari desfăceau perdelele întunecimei, se scufundá în nemărginirea négră și mutá a nóptei.

Pe așa vreme fóllele din șatră pufuirá în grămujea de cărbuni cari rînjiră roșu și începurá să jóce, aruncați de suflarea greóe, regulată și somnoróasă ce esiá pe țevile de fer. Scânteele, în cărduri de stelute, trosniau și plutind cátva în neșcirea întunericului se stingeau una după alta, ca niște ochi de pisoi cari clipeșc în fundul supatului.

Ai fi cređut că întréga lume s'a dus de veci pe copca întunericului, decă în ropotul ploii, ce cădea de astă-dată nemiluit, nu s'ar fi audít ocările lui Căliman și scărțitul ascuțit al unui cărucior ce se apropiá de pragul potcovăriei.

— Vine, sáracul de el, milogul, ș-o fi rebegit de plóe, că e gol ca un deșt, ca un copil de trei ani. Așa îngâná în fundul întunericului, Raluca, care s'atêrná de lanțurile fóllelor.

— Mai bine să vie mort, decăt cu mîna gólá, response rágușit Căliman, botezând cu praftorița imbuibatá de apă, cărbunii cari își ațitau din ce în ce flăcările lor albaștrii.

Ș-atunci s'audi în vecinătatea pragului o jale de vióră, ș-un glas de cerșetor: par c'ar fi fost un om care cantá în vis. Ai fi jurat că e vêntul care-și colindá vuetul. Te-ai închinat de spaima ca nu cumva nóptea să fie vr'o altă ființă cu dureri omenești. Ací se innecá glasul, ce tremurá ca de fiori, și viora s'audiá limpede și puternic, ací glasul se deșteptá și incurcă cuvinte ciudate iar viora își zbêrniá ușor córdele sale ciupite.

Când căruciorul se oprì în pragul fierăriei, tărît de o fată ca de 12 ani, cântecul se stinse, și la flăcările cărbunilor ce se incinseserá, se zări în dricul căruciorului, înfășat în scutece de zăblău, o frántură de om, un om dela mijloc în sus, care ținea într'o mână uscatá gátul lung al unei viori iar în cealaltá arcușul încruciașat pe peptul seu leorcá de plóe.

Și într'o clipă Căliman se repeđi în prag, ca un om mort de sete când se aruncá la vr'un izvor, și-i întrebá pripit, și reu și vesel, de nenumărate-ori:

— Ehi? hai? ce-ați adus? Cum v'a fost điuá? V'a mers în têrg? Ați dat de ómeni? N'aveți gurá? Ce mormăiți? Deh! Ve țineți mari cu banii în pungă. Umpleți mîna, colea, la bicul Orbil Olánitei a adus dela têrg trei sfanți și e cu fluerul și nu șcie decăt doue cântece!

Iar după aste vorbe, Căliman, impleticindu-se pe picioare își încordá mînile, luá pe sus căruciorul și-l trînti jos, în șatră, în dreptul cărbunilor acoperiți c'o pará vie și albá.

(Finea va urmá.)

DELAVRANCEA.

Me iubiai . . .

Me iubiai cu nedormire, te-am fost prins !
Tu băet, și eu copilă, gând aprins
Ochiul teu eră pe mine când eram,
Glasul meu sună in tine când lipsiam.

Pân in tainele ascunse am cetit —
Eu șcieam ce e durerea de iubit,
Cu ochire de șirătă te priviam
Tu băet și eu copilă când eram.

A fost flori, a fost lucire pe al teu cer
Un moment de iustrare de himeri,
Ađi me mir cum de vr'odată ai iubit,
O simțire delicată ț-a lucit !

ELENA VORONCA.

Nervii Căpitanului.

Comedie in trei acte de E. Labiche și Ed. Martin.

(Urmare.)

ACTUL AL DOILEA.

Un salon, trei uși in fund ce las să se vedă alt salon ; candelabre ; la drépta un cămin ; o ușă la stânga.

Scena I.

Dna de Guy, Lucia.

Dna de Guy (privind ciasornicul.) 9¹/₂ ! Invitații noștri trebuie să începă a se adună.

Lucia. Tremur când gândesc c'am să vęd intrând pe dl Magistan . . . căci încă nu i-am dat de șcire.

Dna de Guy. N'am putut cu nici un chip să redactăm scrisórea . . .

Lucia. Cu tóte c'am inceput șese.

Dna de Guy. E ceva prea greu . . . Mie . . . nu-mi place să necăjesc pe ómeni.

Lucia. Dar totuș va trebui să-i spunem că eu me mărit cu vėrul . . .

Dna de Guy. Mi-a venit o idee . . . Am să rog pe amicul nostru dl Derigault, să se însărcineze cu această misiune delicată . . .

Lucia. Dar are să voiéscă el ?

Dna de Guy. Asta-l priveșce pe densusul . . . el este epítrop.

Lucia. Da, el îi epítrop . . . A! iată și vėrul . . .

Scena II.

Aceiași, Horațiu (in ținută de bal.)

Horațiu. A! dar e superb aici! Bună séra mătușică! Bună séra verișórá! (Privind-o.) A! iată o toaletă fermecátóre! Cât ești de frumósă!

Lucia. Cređi ?

Dna de Guy. Dar eu, cum me găsești ?

Horațiu. Și dta de-asemena ești fermecátóre . . . îmi faci efectul unei frumóse seri de vėrá . . . Dar! — la rëndul meu trebuie să ve întreb, — cum me gășiți pe mine ? Șede óre destul de bine fracul și jileta unui militar ?

Dna de Guy. Nu tocmai reul nu tocmai reul

Horațiu. Și cu tóte aceste nu m'am îmbrăcat in

așă zdrențe dela 1851. Așă că-mi pare poznaș cu totul . . . mi se pare că m'am prefăcut de-odată, intr'un avocat.

Dna de Guy. Te vei obiénuș cu incetul!

Lucia (dând un țipăt.) A!

Horațiu. Ce e ?

Lucia. O cravată négră! verișorul a pus o cravată négră!

Horațiu. Ei și ?

Dna de Guy. Da — și eu nu luasem séma ?

Horațiu. Cum ? cravata négră nu-i de ordonanță ?

Lucia. Dar nu, dle; la bal se pórtă cravată albă . . . Du-te degrabă și pune o cravată albă . . .

Horațiu. Dar veđi că . . .

Dna de Guy. Ce ?

Horațiu. Mi-i témă să nu sémėn a om serios.

Dna de Guy. Vei sémėná a pețitor . . . iată totul.

Horațiu. Iată un argumeeť care me hotăreșce . . .

Apropo! ați făcut cunoscut concediul tinerului phenomen dela Podul Turcului ?

Lucia. Mătușica n'a îndrăsnit.

Horațiu. Atunci, me însărcinez eu.

Dna de Guy. Ba nul — te opresc . . . cine șcie ce-ai fi in stare să đici.

Horațiu. Eu ? . . . am să fiu in stare să-i đic: « Ținere, — nimene nu te vré aici, — fá bine de spělă putinal »

Dna de Guy. A! Fórte políticos . . . Dar eu aștept pe dl Derigault ca să-l rog să se însărcineze cu acésta.

Horațiu. Cum vei voi, — numai să te cam grăbești mătușică . . .

Dna de Guy. N'ai grijá . . . Chiar in astă séră . . . Dar voi să vęd cum s'a aranjat florile . . . Tu, du-te și-ți pune cravată.

Lucia. Cea albă.

Dna de Guy. Vino, Luciol (Ele es.)

Scena III.*

Horațiu, apoi Bernard.

Horațiu. Haide! să dăm ascultare femeilor! (Bernard intră, cu un surtuc cam larg; Horațiu îl priveșce suriđend.) A! iată-te, in sfěrșit . . .

Bernard. Da, căpitane!

Horațiu. Dar brațul teu cum merge ?

Bernard (fórte fericit.) Me pișcă mereul

Horațiu. Sėrmame băet! — asta nu-i vina meal

Bernard. O! nici nu me plâng . . . din potrivă . . . aș voi să me . . . pișce viéța intrégă.

Horațiu. Stângaciu ce ești! . . . să nu șcii tu să părezi o quartă!

Bernard. Nu-i asta căpitane . . . dar in momentul acela, simțiam o așă bucurie . . . eram așă de fericit . . . și nu me mai gândiam să parez . . .

Horațiu. Bravo băet! Dar ian spune-mi, ți-i bine ție aici ?

Bernard. N'am de ce me plänge căpitane . . . numai cât diminėta . . .

Horațiu. Ce-i diminėta ?

Bernard. Îmi dá de mâncat, coșcegemite stacan de ciocoladă . . . cu lapte! . . . O inghit, — de politeță; — dar . . . dar mi-ar plăcé mult mai bine un paharel de . . . de cel tare și o bucată de páne . . .

Horațiu. Prea bine, — voi vorbí . . .

Bernard. Mulțumesc, căpitanel... (cu estaz.) Al
ce bun ești căpitanel!

Horățiu. Și tui cât ești de sentimental! (Trăgându-l de ureche.) Tu, bătrân căne credincios! Du-te, — și ie séma să nu te prea obosești... Aici arma 'n libertate! (Bernard ese in momentul ce dl Derigault intră.)

Scena IV.

Horățiu, Derigault.

Horățiu. A scumpe dle Derigault!

Derigault (salutând.) Dle!

Horățiu. Mătușica ve așteptă cu nerăbdare...

Derigault. Póte c'am întârziat cumva?

Horățiu. Nu, dta ești întâiul care... dar ea are să-ți anunțe o noutate... o mare noutate... care are să-ți facă plăcere, sânt sigur.

Derigault. Dar ce anume?

Horățiu (indreptându-se cătră camera sa, apoi inturnându-se.) Ian privește-me... nu ghicești?

Derigault. Nul

Horățiu. Al zăresc pe mătușica... fug. Ian ascultă, — am să-mi pun o cravată albă, — ca dta!... poznaș lucru, nu-i așa? Iată mătușica (lângă ușă) O cravată albă! poznaș! (Ese.)

Scena V.

Dna de Guy, Derigault.

Dna de Guy. A dle Derigault, te căutam.

Derigault. Dl nepotul dvóstre mi-a spus că aveți să-mi faceți cunoscut ceva.

Dna de Guy. Da... Și când ai ști cât sânt de fericită! — Dar nu știi că totul s'a schimbat.

Derigault. Ce?

Dna de Guy. Horățiu iubește pe Lucia, — și Lucia iubește pe Horățiu...

Derigault. Cum? — dar cu dl Magistan cum rămâne?

Dna de Guy. Iată tocmai tot greul... Dar nădăduesc că dta il vei face să înțelegă, că nu se mai póte așteptă la această căsătorie...

Derigault. Eu să?... Dați-mi voe dnă... această cestiune e gravă... prea gravă...

Dna de Guy. Dar de aceste se întâmplă in tóte dílele...

Derigault. Respunsul meu va fi scurt... Propunerea dvóstre me miră și me surprinde. — Eu, sânt un om serios, dnă; candidatul ce v'am prezentat... și pe care l'ați primit... este un om de asemenea... serios... și voiți ca eu să me fac față cu densusul complicele gusturilor dvóstre variate?... aș díce chiar a capriciurilor dvóstre, — decă nu m'aș teme ca să nu fiu nepolitic, față cu o femeie pe care o respectez și o onorez.

Dna de Guy. Dar ț-o repet, dle, că nepotul meu și cu nepóta, se iubesc...

Derigault. Asta nu me atinge de loc.

Dna de Guy. Cum?

Derigault. Și eu deasemenea, dnă, — am iubit, — anul trecut...

Dna de Guy. Dta? Al de-o pildă!...

Derigault. O profesóre dela internatul de fete... o femeie considerabilă, prin spirit și știință... prevădută cu multe feluri de diplome... căci tóte esame-

nele sale, ea le-a trecut in ședințe publice, față cu celebritățile academice... dela Podul Turcului. Eu, — i-am fost prezentat de un profesor de gramatică rațională comparată... un philolog eminent... Acea damă, me primí mai întâi cu multă plăcere... i-am făcut trei vizite... cam lungi, póte... in cari noi am tratat despre diferite importantissime cestiuni sociale, séu morale, matematico-statistice, ori igienice... La a treia visită, ea-mi dădă a înțelege, că prezența necontenită, a unui bărbat in flórea vârstei încă, ar puté jigni considerațiunea... pensionatului seu... Am găsit justă această considerațiune de inaltă conveniență... și am incetat cu visitele mele in timp de o lună.

Dna de Guy. Și după o lună?

Derigault. Am aflat că s'a măritat cu danț-maistrul pensionatului seu.

Dna de Guy. O! sërmanul dl Derigault! Și ce-ai făcut, me rog, apoi?

Derigault. M'am consolat, — invěțând (cu orgoliu) limba sanscrită și alfabetul cuneiform!...

Dna de Guy (riděnd.) Iată o doctorie eroică!

Derigault. Pentru ce dar dl nepotul dvóstre n'ar urmá și el esemplul meu?...

Dna de Guy. Cum? Ai vol dta ca Horățiu să invețe limba sanscrită?

Derigault. Limba sanscrită, și alfabetul cuneiform, este limba-mamă, și alfabetul tată a limbelor și alfabetelor nóstre din díua de ađil!

Dna de Guy. Dar nu-i vorba de asta. Ian ascultă, fă-mi serviciul care ț-i l'cer, când dl Magistan va venf...

Derigault. Nu, dnă, — nu nădăduiți pe mine!

Dna de Guy. Nu voești cu nici un preț?

Derigault. Nu... o nul nul!...

Dna de Guy. Ei bine, atunci i-oi spune-o eu énsus; dar dta nu ești politicos de loc. (Věděnd invități ce trec.) Al au inceput a sosf invitații... te las... dar aș vol să ț-o spun in limba sanscrită... că ești un om fórté... inesprimabil... (Dela ușă.) Inesprimabil! (Intră in bal.)

Scena VI.

Derigault, Horățiu, apoi Magistan.

Derigault (singur.) Căsătoria asta încă nu s'a făcut, — și, ca epítrop — am dreptul să-mi díce și eu cuvintelul meu!...

Horățiu (intrând.) Mi-am pus cravata albă.

Derigault (a parte.) Militarul!

Horățiu. Te-ai întâlnit cu mătușă?

Derigault. Da, dle!

Horățiu. Nădăduesc, dle! că ești prea mulțumit...

Derigault. Inse...

Horățiu. Cum? nu te așteptai la una ca asta? — Eu unul nici atăta.

Derigault. Trebuie să-ți mărturisesc, că o asemenea repede schimbare...

Horățiu. Vorbind între noi, — păpușoiul dtale n'ar fi ajuns nici odată la capét bun...

Derigault. Ce numești dta păpușoiu?

Horățiu. Nu pricepi?... dar mititelul. Un domn care-și consacră esistența sa pentru numărarea věduvelor și inmulțirea gărgăriților!

Derigault. Dle, mie nu-mi plac glumele când ele lovesc știința!

Horățiu. Și dta numești această știință? Scumpul meu dn Derigault, dă-mi voe să-ți díce că nu te pricepi de loc la ceea ce va să dícă știință.

Derigault. Deu?!
Horățiu. Nici cât negru sub unghie... Știință, veți

da, este ca și pictura cu oloiu, — dă-mi voe să fac această comparațiune...

Derigault (revoltat.) Dar nu se potrivește comparația dta!

Horățiu. Pentru ca boiava să se ție bine trebuie să

pui trei rënduri de culori una peste alta... trece cam mult până ce se usucă, dar duréză apoi... Ei bine, lumea ne oferă o bandă intrégă de mici posatori... serioși, gravi, cu cuvinte mari in gură... cari năucesc mai mult pe cei deja năuci și idioti...

Derigault. Dle..

Horățiu. Nu vorbesc de dta; dar ia iei la depănat pe acești domnișori... nu găsești pe dênșii decât un singur rënd de boială... o pospăială, mai bine dis... știința lor se sgărie cu unghia, — și asta nu mai vré să dică că e o pictură, dar numai o tământală.

Derigault (ironic.) Și aș putea să te întreb ore, fără supărare, — câte rënduri de boie ai pe dta, — de vreme ce ne-am amestecat in boele?

Horățiu. O!.. eu nu voi să trec drept un filosof!.. Totuș aș puté... din întemplantare... să șciu lucruri ce alții nu le șciu?

Derigault. Dta?.. me pui in mirare, de!

Horățiu (a parte.) Pe legea mea, aș fi tare curios să-i des-

pic puțin știința lui. Am să-i propun o problemă ala Nastratin Hoge. (Tare.) Dle Derigault! ai puté dta să-mi spui care este puterea de mișcare a unei mori de vânt, a cărui morar ar fi prea surd... umpli când se rotilește mai iute, pe un vânt mijlociu, pe un unghiu de cinci grade și $\frac{8}{10}$?... Răspunde-mil...

Derigault (incurcat.) O móră de vânt . . . . .

a cărui morar ar fi prea surd . . . . . pe un unghiu...

Horățiu. Veți bine că nu te pricepi.

Derigault. Dar dă-mi timpul, și pôte că voi puté să-ți răspund...

Horățiu. Ei bine, decât amicul dta, — mititelul dela Podul Turcului, va deslegă cestiunea acesta...

eu voi plăti o halbă de bere.

Derigault. Bere? ... eu nu beu bere dle!

Horățiu (zerind pe Magistan, ce apare in fund.) Al iată-l și pe el... ve las împreună; indeplinește-ți misiunea, fă-i cunoscută căsătoria mea... numai cu orecare incungiur...

Derigault. Bine dle; (a parte.) Soldătoiu i sta me strînge de gât!

Horățiu (in fund, salutând pe Magistan.) Dle!..

Magistan (idem) Dle!

Horățiu. Mi se pare că dl Derigault are să spue o mică noutate...

Magistan. Mulțumesc dle... (Se salut.)

Horățiu. Nu-i pentru ce! (Intră in bal.)

(Va urmă.)

N. A. BOGDAN.

Proverbe.

Câte bordeie, atâtea obicei.

(Romănesc.)

Omul nu e decât ce pôte dovedé prin fapte.

(German.)

Pătimașul vede ca prin sită.

(Unguresc.)

Să aștepti pe cineva care nu vine, să stai culcat fără să dormi, să faci bine fără să faci plăcere, sînt trei lucruri care omóră.

Să te ferești de mîncare la prieten și de musică de societate.

PUNTE DEASUPRA TICINULUI.

Me-am vădut plângând aseră
 Și-am voit să știu și eu
 Dorul care te omorâ
 Și de ce tot plângi mereu :

Dacă plânsu-i pentru mine,
 Să te-ador ca pe un ȳeu ;
 Dacă este pentru altul,
 Să me faci să plâng și eu.

RADU D. ROSETTI.

Ce este folklorul.

de netăgăduit că de câțiva ani încóce se inmulțesc mereu culegerile basmelor, snóvelor, cântece-
 lor populare, descântecelor, obiceiurilor, datinelor,
 a tot ce poporul cântă și plânge, spune și face, in
 impregiurările deosebite ale vieții sale, începând
 dela naștere, trecând prin petreceri și dureri, și
 ajungând până la mórte și până după mórte. O mare
 parte din tineret a priceput însemnătatea acestei litera-
 turi, a «acestei comori nescate, și a-i întrevedé nemé-
 surata ei importanță» . . . a «elementului poporal, cel
 mai important póte, când e vorba de constituirea de-
 finitivă a limbei naționale»* prin faptul că s'a scris și
 vorbit mult in timpii din urmă asupra-i, fie in străin-
 tate, fie in țera noastră.

E reu inse că tot atât de netăgăduit este și că
 grămada publicului la noi nu a priceput de ce se cu-
 lege acéstă ramură a literaturii, pe care o numește cu
 nepăsare și dispreț: «flécuri pentru copii!»

Nu e vorbă, culegătorii, din punctul de vedere
 personal, nu pot fi altfel decât mulțumiți și se socotesc
 răsplătiți in deajuns de munca și greutatea ei, prin
 aceea că profesorii, conferianțieri, publiciști și mulți ó-
 meni, dintre cei mai aleși, le recunosc acéstă muncă
 și prețul ei, dar nu le e tuturor indestulitóre acéstă
 mulțumire egoistă, ci cei mai mulți dintre ei doresc ca
 lucrul căruia i-au consacrat și îi consacră ciasuri nu-
 meróse din vieță, să iasă la lumină invingétor după
 cum e vrednic să fie și să se impue prin el ênsuș. Pentru
 acéstă e trebuincióasă neapêrat răspândirea prin publi-
 cații cât mai dese și cât mai multe a valorii, a insu-
 șirilor bune, a însemnătății genului acesta de literatură,
 pentru că din ce in ce mai mult să se afe că bas-
 mele, snóvele, cântecele populare, etc., sânt și alt ceva
 decât «flécuri pentru copii».

Intr'o ȳi, sânt vr'o cinci-șase ani de atunci, eșind
 dela redacția «Revistei Literare» cu un vraf de jurnale
 la subțióră și cu un număr din revistă, ce eșise in di-
 minéța aceea, luasem tramwayul ca să me duc acasă.
 Pe banca din față se află un domn, cu care me întâl-
 niam mai totdauna, când luam tramwayul la ciasul a-
 cela. Se uită la jurnalele ce pusesem pe genuchi și-mi
 ceru voie să vedă «Revista».

— E număr nou? întrebă el.

— Da, aȳi a eșit.

— Al d'aia nu l'am primit, căci sânt abonat și
 eu. . . Bună revistă, urmă dênsul, rêsfoind-o; eu sânt
 funcționar și séra, când o primesc, petrec bine cu ea,

* Lazăr Șăineanu, Ion Heliade Rădulescu ca gramatic și
 filolog. (Revista Nouă nr. 3—4, 1892, pag. 138.)

me mai odihnește de tipicurile cancelariei; dar are
 une-ori și prostfi. Așă publică la niște fiécuri de basme
 de unu Stăncescu, cine o fi.

Eu zîmbii, un prieten, care se află alături de mine,
 îmi dădu cu cotul.

Me silfi pe urmă să-i deslușesc că, de și basmele
 fac să petrecă pe copii, dar mai sânt bune și pentru
 cutare și pentru cutare . . .

— O fi, rêsponse el, neincredétor; dar eu sânt
 om bêtân; ce, mai stau eu să citesc basme acum?

Ajung in strada unde trebuia să me cobor. A-
 tunci, îmi iau ȳia bună dela dênsul și intr'adins îi ȳic:
 «Me recomand: Dumitru Stăncescu, dela «Revista Li-
 terară».

El îmi intinse mâna, remânând cu ochii la mine
 și fără să ȳică nimic.

De atunci ne-am mai întâlnit, îi dădeam ȳia bună,
 iar dênsul me salută mult mai jos decât mine. Vrea
 bietul om, se vede, să-mi arate, cum putea, că-i pare
 reu că me atinsese.

Eu unul, mărturisesc, că de și atunci am zîmbit,
 am ramas inse intristat in mine, pentru că eră vorba
 de bietele mele basme și de atunci ori de câte ori ved
 că cineva le ia partea, cu atât sânt mai mulțumit cu
 cât péna or gura celui ce o face, e mai autorisată, mai
 cređută, căci, la urma urmelor, părerea dlui din tram-
 way, e, din nenorocire, până acum, părerea celor mai
 numeroși.

In cea din urmă lucrare a domnului Eugène Mon-
 seur, profesor de sanscrită la universitatea din Bruxelles,
 «Le folklore wallon» afiu o introducere: «Ce este folk-
 lorul?» care lămurește multe lucruri vrednice de cu-
 noscut. Iacă traducerea acestei bucați:

«Ce este folklorul», cuvêntul acesta ciudat? Intêi,
 e un cuvênt englezesc. Intrebuințăm pe tótă ȳia un
 număr mare de cuvinte englezești și aéstă e de nein-
 lăturat; când iei cu imprumut dela un popor un lucru
 pe care l'a creat, l'a deseversit, séu pe care îl vede
 mai bine decât celelalte popóre, trebuie să-i iei intr'a-
 celaș timp și numele, cuvêntul de care se slugește el
 spre a-l arată. ȳicem *wagon*, pentru că ei au avut cei
 dintêiu drumuri de fier.

Dar veți dice: avem óre tot atâta dreptate să pri-
 mim cuvêntul *folklor*, cum am primit cuvêntul *wagon*?
 Intr'un óre-care chip, nu.

Folklorul e un tot de fenomene care, după cum
 vom vedé indată, se găsesc peste tot, și întrebuințăm
 cuvêntul englezesc pentru alte doue motive.

Mai întêiu cei cari au luptat mai mult pentru rês-
 pândirea gustului culegerilor și întinderei acestor fen-
 mene sânt savanții englezi și ei au pus cuvêntul la
 modă. Pe urmă e cel mai potrivit cuvênt ce se póte
 găsi și acéstă e de ajuns.

Limba engleză are o mulțime de cuvinte mici,
 fórte scurte, telegrafice, cu o mulțime de întesuri; ast-
 fel cuvêntul *sport* care, cu cinci litere, arată tóte eser-
 cițiile la aer: vênătóre, pescuit, călătorie, vâslitul, etc.
 Cuvêntul *folklor* e vrednic și el să intre in limba nós-
 tră, pentru că și el îngăduie să ȳicem de-odată o gră-
 madă de lucruri.

Să-l cercetăm cu deamênuntul și vom vedé ce
 conține.

Literalmente, cuvêntul *folklor* e alcătuit din alte
 doue: *folk*, însemnéză «ómeni de jos, clase populare»
 și e acelaș cu nemțescul *volk*, «popor»; al doile *lore*,
 însemnéză «șciință». *Folklor* e deci «șciința claselor po-

porale» și prin acesta se înțelege tot ce poporul știe intru câțva prin el însuși, fără ca vre-o elită intelectuală prospătă, nouă, preoți, institutori, poeți, scriitori — să fi venit *d'adreeptul* să-l învețe, adică fabulele, basmele, legendele, cântecele vechi, ghicitoriile, rimele și jocurile de copii, lécurile superstițioase, obiceiurile dela unele serbători, proverbele, dicalele meteorologice, credințele asupra lunii, stelelor, vrăjitorilor etc., toate lucrurile pe care poporul și le lasă din tată în fiu, prin viu graiu, fără amestecul și mai totdeauna în ciuda amestecului claselor cultivate.

Ceea ce numim dar *folklor* nu e o știință, nu e decât o grămadă de documente. E folklor totă viața poporală or sălbatică, intru cât e desvoltată alături or în afară de acțiunea aristocrațiilor civilisătoare. Incetază acolo unde se ivește știința pozitivă a laboratorilor, speculația filosofului, preotul purtător al unei evanghelii or al unei teologii, institutorul cu cartea sa de citire, legiutorul armat cu un cod, or artistul deosebit de multime.

Nefind dar în limba noastră nici un cuvânt care să ne deștepte printr'un număr mic de silabe toate ideile ce desvoltăm, trebuie să întrebuițăm pe cel cu care se slugesc savanții engleji, și să-l primim în limbă ca și pe cuvintele: *wagon, sport, jokeu, etc.*

Desluși cuvântul.

Acum să venim la fapt.

La ce să ne ocupăm de aceste *vechituri* ?

Iată la ce: Toate aceste vechituri sunt ades foarte interesante în ele însele. Mulți țărani știu basme, tot așa de bine făcute ca cele ale lui Perrault; fetițele noastre cântă, învîrtindu-se, cântece încântătoare, și unele obiceiuri vechi sunt pentru noi pline de farmec.

Toate lucrurile acestea au un parfum plăcut de țără, ne amintesc asemenea vremea frumoasă a copilăriei și a bunelor bunici.

Ei bine, toate aceste lucruri vechi sunt pe cale de a se perde, de a perî, zdrobite de mașinele cu aburi, trăznite de electricitatea telegrafului, lăsate afară din lege de către codurile noastre. Sistemul nostru de acum al instrucției populare, chiar când nu luptă împotriva-le pe față, le suflă pe dedesubt și pentru vecie, schimbând felul de a judecă al poporului. — Țăranul bătrân din Ardeni cu șapcă albastră, care povestea séra în cârciumă fabulele băeților, se perde din ce în ce mai mult.

De câte ori treceam prin câte un sat, decă întrebam de mai sunt oameni cari să spună séra istorii, dobândiam acest răspuns: «Eră o femeie bătrână care șcinea atâtea și atâtea, încât par că eră vrăjitoare, dar a murit anul trecut».

Nu trebuie să lăsăm să se risipescă averea intelectuală a celor cari nu știu citi, fără a-i păstră remășițele. Peste douăzeci de ani va fi prea târziu și iacă de ce pretutindeni în Europa se inființază societăți și reviste, având drept țintă să culégă ce a mai ramas din *folklor*.

Dar pe urmă, pe urmă ? va dice cititorul sceptic. După ce veți umplé bibliotecile cu fășioare și cu cărți, la ce ve vor slugi toate acestea ? Povestirile dvóstră sunt une-ori pline de haz, ciudate, dar pe urmă ? Copiii strîng mărci de scrisori, ele îi vor ajutá să învețe nițică geografie politică, dar pe urmă ? *Folklorul* dvóstre e óre mai inteligent decât mărcile ? Înțeleg de ce străpungem sormanii fluturi cu ace, de ce punem etichete bucătețelor de pîtră aședate în cutfii, de ce strivim biețele floricele între foi de hârtie. Dar basmele, cântecele,

superstițiile, sînt óre intr'adevăr vrednice de a fi culese, mai cu sémă când nu sînt frumoșe ?

Pentru a răspunde cum trebuie acestei întrebări de o cutezanță foarte filosofică, ar trebui un volum.

(Va urmá.)

DUMITRU STĂNCESCU.

Poesii populare.

Din comuna Sînd, cott. Turda-Arieș.

Săraci mândruțele mele,
Héle noue-deci și noue,
Îmi țineți o serbătoare,
Dóră oi scápá din prinsóre,
Îmi țineți o liturghie,
Să mai scap dela robie,
Îmi mai dați un părăstas,
Să mai scap dela necaz.

Colo pe dealu de-alungat,
Fuge domnu mălai cald,
Și eu dómna mămăligă,
Până bagă popa de veste,
Că mălaiu prepejește*,
Da popa din graiu grăi :
— «Stăi mălai nu prepeji,
Că de când ai prepejit,
Copiii toți s'o lățiț !
Mălaiu din grai grăi :
— Da cum să nu prepejesc,
Că me cerneți în covată,
Me-opăriți cu apă caldă,
Și me țipați pe cea vatră,
Și me 'ngrădiți cu tăciuni,
Și me pândiți cu copii,
Unii cu ochii sgăiți,
Alții cu dinții rânghiți,
Până me bați de cenușă,
Copiii-s de cap la ușă.

Du-te dor din sus de móră,
Și-mi adă nășip în póla,
Să-i dau bădiții să móră,
Ori să móră ori să peie,
Ori pe mine să me ieie,
Ori să móră, ori să zacă,
Ori pe mine să me placă.

La fântána ríuratá,
Sede-un ficior și c'o fatá,
Ș-o ține de cingătoare,
Ș-o jóră la sfântu sóre,
Ș-o 'ntrebá, câți drăguți are ?
Fata atunci din graiu grăi :
— De mi-i jurá până mâne,
Nu te am numa pe tine.

Maică la inima mea
Este-un nor ș-o negurea,
Până-i lumea nu se ia,

Ulese de :

VASILIU MICUȘAN.

* Adecă perđendu-și forma dată, se lățeșce.

SALON.

Doctorul.

E miezul nopții. — Intr'un colț al unei case bine întreținută și în dreptul sobei, într'un pat elegant, un om zace în convulsii delirului ce-l consumă; la picioarele lui un preot așteaptă momentul în care va fi chemat a-și îndeplini misiunea; la capul bolnavului și lângă o masă încărcată cu sticle, farfurii, borcane, linguriți, pahare și cutfii, o femeie, nevasta lui, cu neodihna, îngrijirea și disperarea tipărite pe față cu buzele întredeschise, cu ochii țintiți pe figura soțului ei, îi spionază ori ce mișcare; restul casei e ocupat de câteva rude și cunoscuți, cari, la intervale, își șoptesc.

Tăcerea nu e întreruptă decât de vaețele prelungite ale bolnavului, ce strâng de compătimire chiar inima preotului, și găsesc un adânc ecou în pieptul soției. Ea îngâlbenește.

Se aude o hure; toți sunt atenți; hurea încetăză; o mică mișcare de scaunc se operează în casă; toate privirile se îndreaptă spre ușe și toate buzele pronunță vorba: Doctorul! Stăpâna casei deschide ușa; doctorul intră grav salută cu capul, și așezându-se pe marginea patului, scote ciasornicul, ia mâna bolnavului și se cufundă în meditare.

Doctore, mor!

Soția își înecă suspinele; preotul încrunță din sprâncene; ceilalți își șterg lacrimile în tăcere; doctorul devine mai solemn. După câteva minute, el întrébă:

— I s'au dat medicamentele ce am prescris?

— Da, doctore.

— A avut sudori?

— Nu.

— Hm!

Și iar se pune să examineze.

Pe toate figurile se ivește înmărmurirea; soția ese cu pași greoi și revine după câteva minute cu doi copii, cari, părând că înțeleg scopul pentru care sunt aduși, se aședă în tăcere la capul tatălui lor.

— Ciudat lucrul dăse doctorul peste puțin. Și cu toate astea i-am dat medicamentele cele mai active!

— Scapă-l. Scapă-l, doctore, și-ți vom fi datori vieța noastră!

— Să încerc, dăce el după câteva minute de gândire scoțend din posunaru-i un pachet cu prafuri din care vârsă 'n niște sirop ce se află pe masa cu medicamente și din care dă bolnavului să bé; medicamentul luat, bolnavul cade în amotélă, respirația devine sgomotósă, fața medicului din gravă devine îngrozitoare, intréga lui ființă se contopește în aceea a bolnavului... de-odată tresar cu veselie:

— E scăpat!

Toți îi incongiurâl copfii plâng îmbrățișându-i picioarele; muma lor îi scaldă mâna în lacrimi; bolnavul se scólă, îl îmbrățișează și-l numește salvator lui.

Toți plâng. Doctorul e fericit.

Peste o săptămână, bolnavul, întremat, îl întâlnește și nu-l mai salută.

STELIAN GROZEA.

Cine șcie să sufere, trăește.

Ilustrațiunile din nr. acesta.

Porumbița veselă. Ilustrațiunea din fruntea foii noastre infățișează o frumoasă tiroleză. Vecinic cu surisul pe buze, cea ce i dă un farmec particular, flăcării de acolo au numit-o «Porumbița veselă». Pictorul M. Koch a făcut desemnul.

Punte deasupra Ticinului Una dintre căile ferate cele mai importante este linia ce légă Italia cu Germania.

Acésta trece prin Elveția și ofere călătorilor cele mai admirabile vederi. Tuneluri, poduri și regiuni romantice se schimbă la tot pasul.

Un astfel de punct frumos este și cel infătoșat prin a doua ilustrațiune a noastră. Trenul pe calea ferată Sf. Gotthard tocmai trece deasupra Ticinului la Stalvedro.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Știri literare. Dl V. A. Urechia a scos de sub tipar la București în limba franceză broșura primă de Documente inedite despre alianța principelui Cuza cu Maghiarii contra Austriei. — *Apel la dreptate!* e titlul unei broșuri, care a apărut la București în limba franceză, engleză, italiană și germană, în cauza română; este semnat de trei sute de mii de cetățeni din România și se va trimite tuturor ómenilor politici din Europa. — *Membrii Felibrigiului latin* din Franța a decis să ofere condamnaților din Cluș un Album special de lucrări literare ale lor. — *Supliment la Vocile Latine* va fi titlul unui nou volum ce va scóte la lumină dl V. A. Urechia; volumul va cuprinde peste 150 de autografe de a bărbaților mari, sosite după eșirea de sub tipar a volumului «Voci Latine».

Voci Latine. Am anunțat pe scurt în nr. trecut eșirea importante publicațiuni, care conține adesiunile celebrităților franceze și italiene pentru luptătorii causei române și pe care o primirăm în momentul d'a pune fóia noastră sub presă. Acum revenind, adaugăm, că volumul are forma de cvart mare, ca Albumul Macedo-Român, cu deosebirea că este tipărit mult mai elegant. Frontispiciul, pe hârtie grósă albastră, reprezintă Arcul-de-triumf în fond cu Columna lui Traian. În vârful Arcului-de-triumf de o parte e statua lui Traian, de alta a lui Decebal, iar în mijloc o leóică pe care o sug doi băeți adeca Romulus și Remus. În fruntea Arcului este inscripțiunea «Voci Latine», mai jos: «Latina ginte-i o regină», apoi și mai jos, tocmai de-asupra Arcului: «Dela frați la frați». Pe colonnele Arcului, de o parte sunt înscrise numele: «Dr. Rațiu. Pop de Băsești. Dr. Coroian. Dr. Mihali. Tripon. Pația. Veliciu». Pe cea parte: «Dr. Lucaciu. Comșa. Dr. Barcianu. Cristea. Domide. Barbu. Suci». Jos la pedestal, în umbră, se ascund cuvintele: «Sub direcțiunea lui A. V. Urechia. Volumul este dedicat membrilor condamnați ai partidului național și se deschide prin o frumoasă prefață a dlui V. A. Urechia, presedintele Ligei pentru unitatea culturală a Românilor. Apoi urmază adesiunile, cu totul 147, nume din cele mai ilustre la francezi și la italieni. Volumul e ilustrat cu multe autografe, portrete de ale Domnilor Români, stampe și alte ilustrațiuni. Totul face onóre tipografiei I. V. Socec din București.

Cartea unui belgian despre Români. Un prieten al «Familiei» ne scrife, că dl Ioan Bohl, consilier

intim la Amsterdam și membru al Academiiilor belgiane, va scóte în curénd o carte despre Români, pe care o va tipări la Paris, cu titlul «La réssurrection d'un peuple». Până aci dl Ioan Bohl, fórte aprețiat în Italia, nu erá cunoscut decât ca filo-italian, acum dsa ni se arată că e și un filo-român. Traducția în limba neerlandeză a lui Dante, făcută de acest autor, trece drept cea mai bună din lume. (De Goddelyke Komédie.) Cât despre traducțiunea pe care a făcut-o tot Ioan Bohl, al Codului comercial italian, énsuş Zanardelli, ministru de justiție pe atunci în Italia, a scris că nu se póte crede, cum atáta bogáție de date și de observațiuni, cu cari e acompaniată traducerea, au putut fi adunată într'un timp așa de scurt, căci traducția a apărut aprópe imediat după promulgarea codicelui italian. Acésta carte, fiind scrisă în franțuzește, este în România, în mâna tuturor magistraților și advocaților.

Mișcarea Românilor din Ardeal și Ungaria séu Adunările de protestare contra proiectelor religio-nare din 1893. Sub acest titlu, dl D. Voniga va da la lumină un volum. Acesta, drept introducere, va cuprinde o scurtă reprivire peste istoria Românilor, dela venirea lor în Dacia și până 'n zilele nóstre. Autonomia Ardealului. Tendințele și mijlócele de maghiarisare ale guvernului. Diaristica. Urméză: adunările de protestare convocate și ținute. Volnicífile ungurești séu adunările oprite. Adunările de nou convocate și ținute. Adunările din Arad. Filosemitismul la Români. Sinódele eparchiale contra proiectelor. Sinódele protopopești contra proiectelor. Lupta în congregațiuni comitatense. Sórtea proiectelor. În anul 1894. Adunări de protestare renoite. Desbaterea proiectului despre căsătoria civilă în parlament și în casa magnaților. Crisa ministerială etc. Opul, după putință, va cuprinde și portretele conducătorilor. Autorul (în Giula) cere informațiuni despre toți aceia, cari au luat parte la aceste mișcări.

Un tablou alegoric. Primăria capitalei București a deschis un concurs între pictorii români pentru face-rea unui tablou alegoric și decorativ cu ocaziunea nunții de argint a regelui și reginei. Timpul lăsat pentru presentarea lucrărilor fiind prea scurt (ultimul termen este 1 novembre,) primăria anunță că se vor primi pentru acest concurs și tablouri neisprăvite, decât ele vor înfățișá calitățile cerute la compoziție și ca valóre artistică, rămâind ca pictorii să-și completeze lucrările în urmă.

Domnia lui Bibescu. A éșit de sub tipar volumul al doile al lucrării publicate de prințul George Bibescu sub titlul «Domnia lui Bibescu», traducerea română de dl B. Florescu. Lucrarea se ocupă cu evenimentele din 1848 și e scrisă cu tendință espresă în contra conducătorilor mișcărilor naționale de atunci. Partea cea mai prețioasă o forméză numeroásele documente atât în volum, cât și în apendice.

Tabloul martirilor. Aflăm că tabloul care înfățișéză portretele membrilor comitetului partidului național, condamnați în procesul pentru Memorand, se lucréză în Roma; deocamdată se vor face 10.000 de esemplare.

Reviste și diare. *Séptemána*, o nouă revistă politică și literară, va începe să iésă la București, începénd din 1 septembrie, sub direcțiunea unui comitet. Colaboratori pentru partea politică sânt: M. Racota, Cesar Colescu-Vartic, D. C. Mustéță și N. Crișan; iar pentru partea literară: Victor Crăsescu, (St. Basarabean,) G. Coșbuc, Z. G. Arbure, Sever Secula, Sergiu Cujba, Al. Dragoș și I. Vultur. Va apăre în fiecare duminécă. *Roșiorul-de-Vede* se numește un nou diar politic apărut în România la Roșiorii-de-Vede.

TEATRU și MUSICĂ

Concert și teatru la Oravița. Tinerimea română studiósă și Reuniunea română de cântări și musică din Oravița-montană a arangiat luni la 27 august concert și representatiune teatrală în Oravița-montană. Programa concertului a fost următórea: «Doue inimi nu-mi dau pace» cor micst de G. Dima; «Ce te legeni dorule», solo pentru bariton, cântat de dl Const. Dure; «Vespasian și Papinian», dialog de I. Negruzzi, predat de dnii G. Vodă și E. I. Baltescu; «Cele doue filomele» duet pentru sopran și alt, de A. Hackel, cântat de dșórele Iuliana Dragonescu și Ana Stepan; «Numele teu» cor bărbătesc de C. G. Porumbescu. Apoi s'a jucat vodvilul localizat «Recept contra sócrelor» cu dșórele Maria Cucu, Emilia Păștilă, Ana Copiă și cu dnii Const. Dure, G. Vodă și E. I. Baltescu. După teatru a urmat dansul. Venitul s'a destinat pentru biserica gr. or. română din Oravița-montană și pentru fondul școlastic gr. c. din Oravița-română.

Matinée la Slănic. La băile Slănicul în Moldova s'a arangiat la 15 august, din inițiativa dlui colonel Bengescu-Dabija o petrecere și un bal în folosul Ligei culturale și al unei școle ce se va clădí în Slănic. Un comitet de dame și domni a organizat o matinee literară și musicală. Au luat parte dnii Barbu Stefanescu-Delavrancea care a citit o novelă «Sorcova», dl N. G. Rădulescu-Niger a citit o poemă «Nópte de maiu», dșóra Bodnărescu a cântat «La rêve» și alte doue románțe fórte mult aplaudate; dna Eugenia Ghica-Budești, o virtuósă pianistă, a executat «Marche nuptial» de Mendelsohn, dra Alice Vidrașco a recitat «Le condamné» de François Copée; dșóra Aspasia Sion a executat pe pian «Canzoneta», «Les deux allouettes» și «Steluța» (în sférșit și ceva românesc Red.); apoi dl colonel Bengescu a recitat un cântec comic «Drepturile Ovreilor» care a produs cea mai mare ilaritate. Séra la 9 a fost un bal splendid.

Concert în Beba-vechiă. Tinerimea română din Beba-vechiă, la marginea estremă a elementului românesc, a arangiat la 26 l. c. un concert, în care s'au cântat mai multe cvartete. Di Dimitrie Muntean, preparand, a declamat poesia «Mama lui Stefan cel mare» de A. Rusu; Ioan Flori și Elena Barna, au reprezentat dialogul «Amorul» de Ioachim Muntean; Stefan Gavrilă, preparand absolut, a predat canțoneta «Vlăduțul mamei» de V. Alecsandri; studentul abs. de clasele industriale a declamat ungurește poesia «Pókainé» de Paul Gyulai și economul Trăian Ardelean a predat canțoneta «Mândra mea». După concert a urmat dans.

Serată teatrală în Selște. Tinerimea studiósă din Selște lângă Sibíiu a arangiat luni la 27 august o producțiune teatrală-declamatorică, cu concursul dnei Maria Roman, în folosul fondului pentru ajutorarea studenților săraci din Selște. Programa: Doina, de M. Eminescu, declamațiune; O cersitóre nobilă, comedie într'un act de V. Alecsandri; Satira III, de M. Eminescu, declamațiune; Papinian și Vespasian, dialog de I. Negruzzi, declamațiune. După teatru joc.

Representație teatrală în Sân-Miclăușul-mare. Corul vocal din Sân-Miclăușul-mare, comitatul Torontal, va da duminécă la 2 septembrie n., cu ocaziunea adunării generale a invétătorilor gr. or. români din tractul Banat-Comloșului, o reprezentație teatrală. Se va jucá «Ruga dela Chiseteu» comedie poporală cu cântece și joc de Iosif Vulcan. Vor jucá în piesă dna Ana Tunar (Raveca,) dșórele Elena Albu (Paraschiva,) Elena Olariu

(Rusalina) și dnii Ion Tunar (Ursu,) Traian Stoicănescu (Trăila,) At. Lipovan (Ghiju,) I. Ioanovici (Marcu,) P. Minișan (Costa Hârșu,) G. Sovac (Gruia cismarul,) I. Cordos (Șloim) și P. Cutean, L. Cojeran, A. Raica, A. Ursu, N. Fole și coriști, coriște. Tot atunci corul școlarilor va cânta mai multe piese. După teatru va fi joc.

Reprezentăție teatrală în Unimăt. Cu ocasiunea adunării generale a Reuniunii învățătorilor români sălăgeni, ținută în comuna Unimăt, în Valea Crasnei, învățătorul Mihail Bobiș din Supurul-de-sus, a dat cu corul seu de plugari o reprezentăție teatrală, jucând piesa «Ruga dela Chisetu» de Iosif Vulcan. Diletanții din popor au fost foarte viu aplaudați, iar învățătorul felicitat.

Concert și teatru în Șulumberg. Tinerimea studiosă română din giurul Agnitei a arangiat la 27 august producțiune corală-teatrală în sala cea mare a școlii române din Șulumberg lângă Sibiiu. S'au cântat mai multe piese; apoi s'a jucat «Nunta țărănească» comedie într'un act, «Cinel-cinel» vodvil într'un act și «Herșcu Bocegiul» canțonetă, toate de V. Alecsandri. După producțiune urmă dans.

Reprezentăție teatrală în Têrlungeni. Tinerimea studiosă română din comna Têrlungeni a arangiat la 27 august o reprezentație teatrală, jucând piesa «Cinel-cinel» de V. Alecsandri. Au luat parte dna Paraschiva Tomșa, domnișorele Mariți Manole, Olimpia Creițar și dnii I. Bordea, G. Crénga. Iar dl T. Brenei a cântat un solo. Apoi a urmat dansul.

BISERICĂ și ȘCOLĂ.

Sciri bisericești și școlare. Pr. Ssa episcopul Ioan Meșianu a sfințit luni la 27 august, adeca în ziua de Sta Mărie, biserica nouă română din Maerele-Timișorii. Cu asta ocașiune a chirotosit intru protopresbiter pe dl dr. Ioan Trăilescu, nou-alesul protopresbiter al Chișineului. — În gimnasiul din Biserica-albă în anul viitor școlar se va propune și limba română, de doue ori pe săptămână, de profesorul Hegyesi Károly, ca studiu estraordinar pentru acei învățăcei, ai căror părinți vor declară în scris, că doresc la copiii lor să învețe și limba română. — Patru-deci de studenți bucovineni au fost însărcinați de colegii lor să ia parte la congresul studenților români care se va ține în luna viitoare la Constanța.

Sciri școlare din Blaș. Aripa cea nouă a internatului de fete, scrie «Unirea», este aproape gata și la începerea anului școlar se va pute întrebuiță. Aripa se compune din șese sale frumoșe. Aripa cea nouă a gimnasiului în curând va fi pusă sub coperiș. Acésta, afară de suteran, va cuprinde opt sale cu câte trei ferăști. Afară de asta, în continuitate cu aripa nouă, s'au mai adaptat în edificiul vechiu doue sale asemenea cu câte trei ferăști. — În internatul Vancean de băieți s'au primit peste 120 de studenți gimnasiali; iar în cel de fete peste 50 de eleve.

Școlă de fete din Șimleu a Reuniunii femeilor române sălăgene se va deschide la începutul lunii viitoare. Inscrierile încep în 2 septembrie, la directorul școlii dl Andrei Cosma. La înscriere se plătește didactru de 4 fl. Elevele mai sărace pot fi scutite de didactru și în parte vor primi gratuit cărți școlare.

O școlă nouă la Zlatna. Ea va fi susținută de stat și va propune sculptura și poleitura. Elevi ordinari pot fi cei ce au terminat a II-a clasă gimnasială seu a

II-a clasă în vr'o școlă civilă seu 6 cl. în o școlă elementară. Elevii trebuie să fi trecut de 12 ani. Ca estraordinari se primesc și calfe seu învățăcei de meserie.

*****

C E E N O U ?

Hymen. Dl dr. Petru Span, profesor în Sibiiu și dșóra Elena Popescu, ș-au serbat cununia luni la 27 august în biserica gr. or. din Sibiiu-cetate. — Dl Alexandru Bălaș, forestier la comunitatea de avere din Caransebeș, la 28 august s'a cununat cu dșóra Adriana Loichița, fiica dlui Marcu Loichița, proprietar și notar pensionat în Jebel, comitatul Timișorii. — Dl Petru Moțescu la 27 august s'a cununat cu dșóra Livia Simu, fiica dlui Ion Simu, învățător la Reșița. Cununia s'a făcut la Arad, în cetedra română. — Dl Romul Furca și dșóra Minodora Ioanovici se vor cunună la 2 septembrie în Harău.

Sciri personale. Dl V. A. Urechidă a plecat duminică la Haga să ia parte la congresul asociațiunii interparlamentare pentru arbitragiu și pace. — Dl Delavrancea a plecat asemenea la congresul din Haga. — Dl Drummont, directorul diarului «La Libre Parol» din Paris, este așteptat la București în primele zile ale lunii octombrie.

Asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român și-a ținut adunarea la Sas-Sebeș, în 26 și 27 august, sub presiul Rds. D. I. M. Moldovan, președintele Asociațiunii, care dimpreună cu comitetul a fost intimpinat la stația Vințul-de-jos de un banderiu de peste 100 de călăreți și de vr'o 50 de trăsuri. Președintele a rostit un discurs despre scopul Asociațiunii, accentuând importanța culturai naționale. Au sosit multe depeșe de felicitare; printre cari ceea a osindiților din Vaț a produs o senzație duiosă. Secretar al II s'a ales dr. V. Bologa. Viitoră adunare se va ține la Blaș. Concertul a reușit bine, asemenea și balul. Premiul pentru cel mai frumos costum național l'a obținut dna preotésă Sabina Bitea.

Procese de presă. Gazeta Transilvaniei are proces de presă; nu guvernul i-a făcut-o, ci dl Alexics György, care auzim că redactéză seu mai bine traduce în limba română o fôie numită «Poporul», care se trimite gratuit la toate comunele, din care inse noi n'am primit nici un numer. Dl Alexics György s'a cređut ofensat prin aprețiarea ce «Gazeta» i-a făcut, de aceea a pornit procesul de presă, firește la Cluș. — Tribuna are al 19-le proces de presă. Acesta i s'a intentat pentru o adresă de alipire. Sânt citați: redactorul răspunđător de atunci, Andrei Balteș și autorii: T. Trombitaș I. Petricaș, Gaia, N. Rusu, I. Romanțian, I. Gelan, S. Nicóră, St. Mariș, S. Poruț, V. Moldovan, G. Tătar, I. Giurgiu, I. Codarescu, S. Basil, C. Florian și I. B. Mușeșian. Pertractarea se va ține în 18 septembrie, în Cluș.

Petreceri de veră. La Monor, comitatul Bistrița-Năsăud, junimea studiosă din părțile acele a arangiat o petrecere de veră în localitatea de gimnastică din grădina școlii fundatiionale. Comitetul arangiator a fost compus astfel: președinte Ioan Pop Reteganul, vicepreședinte Nicolae Tanco, cassar Simeon Tanco, secretar George Todoran, controlor Vasile Onigaș.

Bancă ardelenescă în Dobrogea. Se știe că în Dobrogea esistă o intrégă colonie de români din Ardeal, proprietari și economi de vițe. Aflăm din diarele bucureșcene, că acum dênșii s'au hotărît să inființeze

o bancă populară, după modelul băncilor române din Ardeal. Acesta întreprindere în România, unde toate se aşteptă dela spriginul guvernului, este foarte importantă şi dorim din inimă să reuşescă. Ar fi un bun exemplu, pentru a probă că ce pôte iniţiativa privată.

Răzbunarea unei mirese. În Petrovoselo (Bănat) s'a întâmplat într'una din serile trecute o crimă îngrozitoare, în următoarele impregiurări: În comuna aceea, e o fată de o frumuseţe rară cu numele Saveta Olănescu, în vârstă de 18 ani. Ea s'a logodit nu de mult cu tinerul Ion Negrea, un băiat voinic şi isteţ. Amândoi se iubiau foarte mult unul pe altul şi aşteptau cu dor diua cununiei lor. Saveta eră foarte gelosă. Ea auăise că mirele ei face curte şi la alte fete frumoşee din sat. În deosebi, dēnsa prinseae o ură neimpăcată asupra unei rivale cu numele Persida Belu. Acesta a reuşit să atragă în mrejele sale pe Ion Negrea. Saveta auăise că în séra aceea Persida aşteptă la un loc anumit pe Negrea. Ea ca să-şi pótă răzbună mai îngrozitor şi-a trimis mirele la nişte rude pentru o afacere óre-care, s'a îmbrăcat apoi în haine bărbăteşti intocmai ca ale mirelui şi s'a dus în locul acestuia la întēlnire. Eră intuneric beznă. Persida o zăreşee venind şi şopteşee de departe: — Tu eşti Negreo? Vino că te aştept de mult ... Saveta inaintēză. Persida deschide braţele. În acest moment mirēsa scóte o sticlă plină cu vitriol pe care-l tórnă în ochii rivalei sale. Acesta cade la pământ şi incepe să ţipe teribil. — M'ai omorît Saveto — gēmaa dēnsa recunoscēnd pe rivala sa. La strigătele ei s'au adunat acolo o mulţime de ómeni. Mirēsa răzbunătoare a fost arestată numai decăt, iar Persida fu dusă la spital.

Ştiri militare. Victor Rusu, absolvent al Academiei militare teresiane, e numit sublocotenent la batalionul 10 de vânători, Victor Fanta la regimentul 7 de husari. Sânt numiţi cadeţi sub-oficieri absolvenţii dela şótele de cadeţi: Virgiliu Piso la reg. de infanterie 14, Mihail Nicula la reg. 24, Simeon Iancu la reg. 47, Sever Trifan la reg. de inf. 48, V. Buibaş, S. Bórdan, A. Brăila şi E. Pustelnic.

Necrológe. Stanca Ioan Dan n. Мофoc, preotēasă în Zerneşti, a repausat la 22 august în etate de 72 ani. — Constantin de Mirza, ultimul descendent al unei vechi familii boereşci din Bucovina, a murit în etate de 77 ani.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică. Dl dr. Gobat, consilier naţional a Elveţiei, care a fost însărcinat să prezinte la congresu din Haga al asociaţiunii interparlamentare pentru arbitragiu şi pace un raport asupra cestiunii naţionalităţilor, se spune că a făcut o lucrare admirabilă. — În *resbelul chinez-japonez*, după unele informaţiuni, China a cerut arbitragiul Rusiei; condiţiunea sub care China propune Rusiei să servēscă de arbitru, este ca ambele armate în luptă să evacueze Corēea. — Zola în noul seu roman «Lourdes» atacă tagma preoţēscă; Morseniorul Ricard i-a respuns; Papa a trimis acestuia felicitări.

Un mijloc de a alege mirēasă. Pentru a aprecia cineva calităţile morale ale aceleia pe care vrea să o ia de soţie, o revistă engleză, «Vestminster Review», ne spune ca să ne servim de cănele domestic: «O nul care voeşee să se căsătorēscă nu trebuie să se mǎrginēscă a esaminá modul cum viitoare-i soţie se pórtă

cu părinţii şi amicii ei, ci trebuie să cerceteze şi de conđuita ei cu lumea animală. Cu drept cuvēt s'a đis: nu e om bun acela care displace copfilor şi cănilor. Că cănii pot fi séu nu inferiori noue, instinctele lor rar fi înşelă şi ori-ce antipatie pronunţată din partea lor pôte fi considerată cel puţin ca semnalul unui pericol. Şi nu trebuie să avem nici o compătımire pentru aceia cari, fiind căsătoriţi cu nişte fete pe care cănii nu le iubiau, găsesc în urmă în căsătorie displăceri la care ar fi trebuit să se aştepte.

Un palat de sticlă. Regele Matubienilor, un trib nomad din Africa, a pus de i-a făcut un palat de sticlă, în care locueşee el cu femeile sale şi pe care pôte să-l plimbe ori-unde îi place. Astfel el véra își cobórá palatul în mijlocul unui lac unde stă la rēcóre, iar ierna pune de-şi face o grópă mare în care își vérá palatul. Acest palat, de şi are vre-o 11 odăi se desface în bucăţi foarte mici, cari se pot transportá cu mare uşurintă dela un loc la altul. Geamurile, care formēză pǎreţii despǎrtitori ai unei odăi de alta sânt opace, aşá că e imposibil să veđi dintr'o cameră ce se întâmplă într'alta.

Turnul lui Bismarck. Pe o colină dela Hamburg, aprópe de Goettingen se construeşee un turn înalt de 51 de metrii. Turnul acesta va purtá numele lui Bismarck. Cheltuielile sânt acoperite prin o subscripţie publică. Intre subscriitori se află împératul Vilhelm, regele Wurtembergului, diferite oraşee, ofiţerii şi diferite societăţi germane. În cazul când se vor aduná destui bani, pǎreţii turnului vor fi impodobiţi cu tablouri artistice reprezentând diferite scene din vieţa politică a fostului cancelar de fier.

Un curs de frumuseţe. Ori cât de necredută s'ar părē acēstă şcire, totuş ea este adevērată: În New-York, s'a înfiinţat de curēnd un curs de frumuseţe. Se înţelege uşor, că ascultătorii acestui curs, sânt în mare majoritate neveste şi fete. Şóla acēsta în adevēr modernă, invēţá pe ascultători cum trebuie să vorbēscă şi să accentueze frumos şi graţios cu ce delicatēţá interesantă trebuie să-şi mişee buzele în cursul unei vorbiri. Este o clasă separată pentru a cunóşee articolele de infrumuseţare şi cetăţenele New-Yorkului invēţá separat cum trebuie să stea, să sedă şi să dormă în mod frumos şi ... cuceritor. Scopul principal al cursului este desvoltarea naturalismului adevērat. Voeşee ca să se pună capēt dispreţului femeilor şi e în stare deja de a arátá progrese strălucite, încát bărbaţi din New-York nu mai pot resistá farmecelor elevelor acestui curs şi de şi el este de foarte curēnd înfiinţat, totuş pofta de insurat a crescut foarte mult în marele oraş american.

Un testament original. Abiá mai đilele trecute s'a putut citi testamentul dlui Zalesky, un proprietar polonez care a murit în luna lui martie 1889 în provincia Torida. El lásase un testament: într'un plic închis pe care se putea citi: «Să se deschidă după mórtea mea.» S'a desfăcut plicul şi s'a găsit un al doilea plic închis pe care eră scris: «Să se deschidă la şēse sēptēmáni după ce se va fi desfăcut plicul dintēiu». Respectând ultimele voinţee ale defunctului, se aşteptá până la espirarea acestui termen. După ce au trecut cele şēse sēptēmáni, s'a desfăcut plicul şi s'a găsit înăuntru un al treilea plic pe care eră acēstă menţiune: «Să se dechidă după un an». În fine la termenul espirat se gási un al patrule plic pe care eră scris ca să se deschidă după doi ani. Abiá în acest plic se gási faimosul testament. În virtutea acestui document, testamentul a decis ca jumētate din averea sa, evaluată la

300.000 fr., să aparțină aceuia dintre rude care are mai mulți copii. Cealaltă jumătate să se depună la o bancă unde să stea o sută de ani. După această perioadă, capitalul cu interesele acumulate va fi distribuit descendenților moștenitorilor sei.

HIGIENĂ.

Sughitul. Mulți oameni cu stomachul iritabil încep a sughița, îndată ce au mâncat ceva iute, cum este ardeiul. Se observă sughitul la unii din copiii cari mănâncă repede și lacom, inghițând nemestecat. In asemenea caș, trebuie să căutăm a moșera lăcomia acelor copii. Astfel sughitul are foarte puțină însemnătate la copii și nu mai este necesar a ne ocupa de el. Cu toate acestea, in unele casuri se repetă și persistă ore întregi. In asemenea casuri o cârpă caldă pe stomach, câteva lingurițe de un ceai căldicel, séu chiar de apă foarte rece, fie chiar bulgăre mititel de ghiată pot face să dispară sughitul. Un muștar ținut 2—5 minute pe lingurea cele mai de multe ori este foarte bun. In fine sânt casuri in cari sughitul dispăre foarte ușor prin sustragerea atențiunii copilului. Astfel sânt mume care întrebuintează stratageme de a le arată lucruri estra-ordinare pe tavanul odăii in care se găseșce copilul, lucruri cari neexistând, copilul își dă ostenéla ca să le vedă și cu chipul acesta uită să mai sughițe.

Efectele tutunului. Farmacologul Tappeiner, profesor in München, a făcut niște importante descoperiri asupra otrăvirei prin tutun și pe care le publică într'o fôie medicală germană. Astfel acest învățat constată că prin ardere nu se distruge totă nicotina conținută in tutun. Câtă nicotină absorbé cineva cu fumul depinde de calitatea tutunului, de modul fumatului, și de obiceiurile fumătorului. Tot acest învățat a mai găsit că cine își aruncă țigara după ce au ars doué treimi din ea va inghiți mai puțină nicotină decât acela care fumează țigara până ce-i frige buzele.

Pestruiele și roșafa de pe față dispar, precum și vițuriile pielei, decă te vei frecă pe obraz cu următoarele pomești: 80 grame untură prôspătă, 4 grame Turbith nitros și 2 gr. extract de opium. Iar pentru pestrii 60 grame untură și 6 gr. Protoiodurhydrogirat.

Petele de grăsimé și de unt-de-lemn dispar, după parchete și scânduri, decă se vâruesc cu var și după 18 ciasuri se frecă bine cu perii tari inmuiate in apă de săpun. După doué asemenea tratări, cea mai mare petă dispăre.

Felurimi

De ce ținem mâna la gură când căscăm? «Science Stiftungs» din Londra esplică astfel obiceiul acesta: Acum 400 séu 500 de ani eră in totă Europa superstiția generală, că dracul stă mereu la pândă, ca să intre in corpul omului și astfel să devie stăpân pe om până ce acesta móre. De obicei dracul intră prin gură. Decă vedea că trece vreme multă fără ca omul să-și deschidă gura, atunci dracul făcea pe om să cașce și astfel își ajungea scopul. Acésta e cauza pentru care unii țărani au obiceiul să facă o cruce la gură de câte ori căscău și dracul nu pôte să intre de frica cru-

cii. Țăranii din Spania și Italia au obiceiul ăsta. Alți oameni, după cum sânt și cei dela noi au inlocuit crucea cu palma, cu care își astupă gura in momentul când căscă.

Limbagiul sigilelor. După prescrierile mai noué ale modei aplicăm céră albă la sigilarea anunților de logodnă-căsătorie, cea négră la cele de mórte, violetă la scrieri compătimitóre; pentru scrisori cătră servitori colórea de chocoladă. Scrierile comerciale se sigilează cu céră roșă de colórea cinoberului; cele de dragoste cu céră roșă ca rubinul; la scrisorile de felicitare folosim céră verde; la cele de indignare — colóre brună. Vénătă e colórea constanției, galbină a jalușiei, verde palid insémnă imputări. Fetișe tinere sigilează cu céră rosaceă, între amici se foloseșce céră albastră.

UMOR și SATIRĂ.

Intrunirea politică.

Bărbatul (citind.) — Diseră o mare intrunire politică. Vor veni mulți alegători... — ce ăci nevéstă să me duc séu ba.

Nevéstă. — Cu ce haine vrei să te imbraci?

Bărbatul. — Cu pardesiul cel rupt, cu pălăria sfêrticată și cu ghețele cele zdrențuite...

Femeia. — Atunci du-tel

La tribunal.

Președintele. — Acusatulé, afirmi că ai maltratat pe Maria... luând-o de cap și i-ai desrădăcinat pèrul?

Acusatul. — Da, die președinte, dar pèrul ei n'a fost natural.

Dna X... angajéză o servitóre.

— Trebuie să-ți spun, înainte de tóte, că sufêr tot, afară de a mi se vorbí obraznic.

— O! dómna e tocmai ca și mine; o să ne înțelegem de minunel...

Dómna. — Astăđi, domnule locotenent, am vedut pe preferita inimei dumitale. Te felicit; e cât se pôte de draguță.

Locotenentul. — Se vede că v'ați uitat in oglindă, dómna.

Poșta redacțiunei.

Salon. Regretăm că nu-l putem publică. Nu este dezvoltată precis idea ce te-a inspirat.

Calindarul sèptemânei.

Domineca a 11-a după Rosali. Ev. dela Mateiu, c. 18, gl. 2, a inv. 11.

Diua sèpt.	Calindarul vechiu	Călınd. nou	Sórele
Duminecă	22 Apost. Tadeu	2 Efraim	5 21 6 38
Luni	22 Mart. Agatonic	3 Serafina	5 22 6 36
Marti	23 Mart. Lupu	4 Rosalia	5 23 6 34
Mercuri	24 Mart. Eutichie	5 Natanail	5 24 6 32
Joi	25 Ap. Vartolomeiu	6 Magnus	5 26 6 29
Vineri	26 M. Adrian și Natal.	7 Regina	5 27 6 28
Sâmbătă	27 Cuv. Pimeu	8 (f) N. Mar.	5 28 6 26

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LANG ORADEA-MARE.